

Június 25. (szerda)

Ma már nem volt több kifogás, folytatnunk kellett a listát. Így, olyan dél körül összeültünk a pizzériában, hogy Nati tudassa velünk a mai programot. Mikor felolvasta a pontot a társaságunk eléggé megoszloán kezdte véleményezni. Andris és Pali utálta az ötletet, Todi pedig azt mondta, fél a sötétben. Szerintem viszont egyáltalán nem tűnt vészesnek. Sőt! Én valójában imádtam az ötletet. Már régebb óta szerettem volna egy ilyen közös programot összehozni a srácokkal és Nátival, mert azt gondoltam, biztosan hatalmas poén lenne. És most is így gondolom, úgyhogy annak ellenére, hogy a fiúk mennyire tiltakoztak addig-addig győzködtük őket a barátnőmmel, ameddig a végére, vonakodva ugyan, de belementek. Hogy mibe?

Sátorozás a szabad ég alatt

Tökély! Tehát az már nem volt a továbbiakban kérdés, hogy sátorozunk-e, az viszont sokkal inkább, hogy mégis miben. Natinak volt egy sátra, de az csak egyszemélyes volt, tehát abban egyedül ő tudott aludni. Andrisnak volt egy kettő-, valamint Todinak és Palinak egy négyszemélyes sátruk, így dönthettem. Andrisal alszom kettesben, vagy Pali és Todi között töltöm az éjszakát? Hosszas gondolkodás és fejtörés után végül a poros pókhálókka teli padláson találtam magam.

-Kell, hogy legyen itt egy átkozott sátor! – puffogtam a rengeteg kacat között kotorászva. Ki tudja, mikor volt itt utoljára takarítva, valószínűleg soha. Régen sem volt tiszta a padlás, de mikor apu elment, anyu az összes cuccát, amit nem vitt el, ide pakolta föl. Nem csak azokat, amik az övék voltak. Azokat is, amik rá emlékeztették. Volt itt minden. Apró díszek, amiket anyu ajándékba kapott és egy ágy is. Pontosan. Egy hatalmas franciaágy trónolt poros kis padlásunk kellős közepén. Hogy miért? Mert ezen az ágyon fogantam... Igen, igen tudom, undorító. Szerintem is. Nem is ültem rá az ágyra akkor sem, mikor már egy órája kutattam a félhomályba borult tároló emeleten. Tudtam, hogy valahol van itt egy csodálatos, egyszemélyes Hello Kitty-s sátor. Kislánykoromban ugyanis cserkészlány voltam. Bizony! Eleinte ez kimerült annyiban, hogy süteményt osztogattunk a városban, de aztán már jelvényeket is kellett gyűjtögetnünk. Tűzgyújtás, leleményesség, táplálékgyűjtés... És sátorállítás. Túlélni egy éjjelt a vadonban. Jó, persze erre nem kell ilyen hihetetlenül tragikusan gondolni, mint ahogyan hangzik. Egy hét-nyolc éves kislányt nem fognak egyedül hagyni az erdőben, hogy próbáljon meg túlélni. Mellettünk voltak végig a tanárok, segítettek élelmet találni meg ilyesmi. Sátrat viszont nem biztosítottak, úgyhogy be kellett szereznünk, tehát kell, hogy legyen valahol itt egy sátor. Anyu „jópofának” tartotta, hogy ilyen mintájú alvóhelyet válasszon nekem. Akkor én sem vitatkoztam, most viszont már érzem, hogy a sátor mellé egy lapátot is keresnem kell, ugyanis szégyenemben azt hiszem, el fogom ásni magamat.

-Hogy haladsz, Szívem? – kiáltott fel anyu a padláshoz vezető létra előtt állva.

-Egész jól! – kiáltott vissza Máté, aki mindeközben az ereszt pucolta.

-Örülök, Édes, de ezt most Linától kérdeztem – kuncogta anyu.

-Ja – hallatszott a csalódott hang a kertből.

-Nem találok semmit – toporzékoltam idegesen. – Nem jönne föl segíteni?

-Kaphatnék egy pohár vizet? – kérdezte szinte velem egyszerre Máté.

-Ne már, bogaram, tudod, hogy nem vagyok rá képes – hajtotta le anyu a fejét.

-Miért? Nem olyan nehéz, megfogsz egy poharat, töltesz bele vizet akár a csapból, és idehozod. Máskor is sikerült már – értetlenkedett Máté.

-Anyu, nem csinálhatod ezt a végtelenségig – nyafogtam én is.

-Nem neked mondtam. Hozzád oda megyek! – kiáltotta el magát.

-Persze, hogy jössz! – kiáltottuk egyszerre ismét.

-Matthew-nak mondtam – szólt anyu sóhajtván.

-Mit? – értetlenkedtünk egyszerre.

-Hozok neked vizet.

-Nem kérek! – ráztam a fejem.

-Kösz, szívi!

-Matthew-nak viszek vizet! Lina, nem megyek föl a padlásra – tisztázta a dolgokat végleg, majd elsétált. Lenyeltem a kitörni készülő hegyibeszédemet a továbblépésről, majd sóhajtva megdörzsöltem az arcomat és tovább kutattam apu régi cuccai között.

Bingó!

Nagyjából egy óra keresgélés után végre megtaláltam. Hősiesen előhúztam a darabot, majd ledobtam a földszintre, és én is lesétáltam. Nem foglalkoztam azzal, hogy kinyissam és megnézzem, hogyan néz ki. Lehet, hiba volt.

A srácokkal hétkor találkozunk a pizzériánál, és már öt óra volt. Gyorsan összepakoltam másnapra a ruhámat és eltettem egy powerbank-et. Letusoltam, mivel erre az erdőben már nem lesz lehetőségem és lemostam a sminkemet is. Mielőtt pedig eltettem volna a szúnyogriasztót, jól befújtam magamat vele. Ránéztem az órámról. 5:37. Hát, még elég korán volt, úgyhogy bejelentkeztem a gépemre. Alig 10 perccel az után, hogy megnyitottam a Messengert, egyszerre három ablak ugrott fel. Andris, aki csak annyit írt rám, hogy „Szia”, Nati, aki videóhívást indított, és Erik, aki a következő találkozót szeretne volna megbeszélni. Andrisnak visszaírtam, hogy „Hali?”, Eriknek, hogy „Persze, nagyon örülnék neki! Legyen holnap, mert ma este nem érek rá”, aztán pedig visszahívtam Natit.

-Linaaa! – visította, mikor felvette. – Kivel fogsz aludni? – hajolt közelebb a kamerához, miközben a szemöldökét húzogatta. – Andrissal, igaaaz?

-Nati! Először is, fejezd be! Másodszor, egyedül alszom. A cserkész sátramban! – mosolyogtam magabiztosan kihúzával magamat, de aztán lefagyott a mosoly az arcomról és legszívesebben visszavontam volna, amit mondtam. Túl magas labda volt ahhoz, hogy Nati ezt lecsapás nélkül hagyja és ezt az is bizonyította, hogy sokatmondóan elvigyorodott.

-Hogy becserkészd őt, miii? – nevetett föl.

-Bolond vagy! Képzeld, Erik találkozni akar! – meséltem neki, még magam is meglepődtem, mekkora lelkesedéssel.

-Á, szóval Erik! – bólintott somolyogva.

-Igen, ő! – feleltem lesütött szemmel.

-Tetszik neked, miii? Hát, ez gyorsan ment – csettintett a nyelvével.

-Dehogya! – tagadtam, valljuk be, elég bénán, aztán feladva, lesütöttem a szememet. – Ennyire látszik?

-Ááá, dehogya! Egyáltalán nem lehet észre venni, hogyan csillog a szemed és ragyog fel az arcod, mikor róla beszélsz... - legyintett ironizálva, mire elpirultam, ő meg kiröhögött.

-Utállak! – hunyorítottam rá paprikapiros arccal.

-Naná, én is! – bólintott tettett dühvel az arcán.

-Háromnegyed hétkor a házunk előtt? – kérdeztem.

-Ott leszek! – vigyorgott rám, majd kinyomta a hívást.

Már éppen lecsuktam volna a laptopom fedelét, mikor észrevettem, hogy míg Natival hülyültünk, Andris rám írt. Azt akarta tudni, kivel alszom. Értetlenül meredtem a sorokra. Fogalmam sincs, mi ez az idióta fellángolás benne, de nem is akartam tudni, így nem foglalkoztam vele tovább. A telefonom hirtelen megcsörrent, és mosolyogva vettem tudomásul, hogy Erik az. Válasz nélkül hagyva Andris üzenetét lecsuktam a laptopomat és felvettem a telefonomat.

Háromnegyedkor még mindig telefonnal a fülemlen léptem ki az ajtón és miután megöleltem Natit, elindultunk.

-Akkor holnap! Igen, én is! Naná! Rendben, nekem is. Puszi-puszi! – köszöntem el mosolyogva, majd letettem a telefont.

-Puszi? -hüledezett a barátnőm. – Eddig csak nekem köszöntél így.

-Változnak az idők... - fojtottam vissza a mosolyomat az utat nézve.

-Rendben... - vetett rám egy oldalpillantást, amiről ismét Erik jutott eszembe, és mosolyra húzódtott a szám. Ez Natinak is feltűnt, de nem szólt semmit.

Egészkor már a pizzeria előtt álltunk hatalmas táskákkal a hátunkon. Todinál és Palinál pedig pizzák és limonádék is voltak, amik a vacsoráink lesznek. Hamarosan el is indultunk az erdő felé. A fák között már korán sem olyan rendezetten és magabiztosan sétáltunk, mint kint. Pali előre ment, és egy bottal csapkodta az ágakat. Andris messzebb tőlünk egy tisztást keresett. Todi ijedten össze-vissza forgolódott és ha valaki rálépett egy ágra, kislányosan felsikított. Nati lelkesen össze-vissza ugrándozott, én pedig a telefonomba bámulva írogattam Erikkel. Éppen nagyban írtam a választ egy kérdésére, amikor hirtelen már nem volt téreő. A magasba tartva a telefonomat ugrándoztam, de ezzel csak annyit értem el, hogy a többiek furán néztek rám. Néhányan talán még dühösen is, de ezt lehet, csak beképzelttem. Végül feladtam és vállat vonva elraktam a telefont.

Kisvártatva meg is érkezünk egy tisztáshoz, amit Pali „kúlnak” nyilvánított, úgyhogy el is kezdtük felállítani a sátrat. Igen, szerintem is jól megleszünk itt. Todi, Andris, Pali, Nati, én és a szúnyogok. Klassz csapat!

A nap már korán sem volt olyan meleg, mint napközben, én mégis beleizzadtam a sátram felállításába. A régi anyag ugyanis összeugrott és össze is ragadt. Rángattam én mindenhogyan, ami végül meghozta a gyümölcsét, és egy fejem méretű szakadástól eltekintve egész jó kis sátram lett, igaz, csak a combom közepéig fértem bele. Na jó, kit akarok áztatni, a sátor valami rémes volt... Borzalmas! Az anyag itt-ott repedezett és feslett volt, a cipzár pedig elszakadt. De mindegy, nem panaszkodhatok, mert akkor még legalább állt.

Nati sátra rózsaszín volt, és egy személy kényelmesen elfért benne. Polifoamos volt az alja, így még komfortos is volt neki. Todi és Pali a pizzázó lógója volt, de a kényelmes szó erre is ráillett. Andrisé egy sima, kék, Decathlonos sátor volt és bár szépségversenyt nem nyerne, az volt mind közül a legbiztonságosabb. Ezekhez képest az én Hello Kitty-s, itt-ott szakadt, műanyagból készült gyereksátram még annál is bénábban festett, amilyen valójában volt. Mindegy, nem számít.

Todi elment, hogy fát hozzon az erdőből, Pali a pizzákat és limonádékat pakolta ki, Andris tüzet rakott, mert állítása szerint félmeztelenül tüzet rakni legalább olyan szexi, mint füvet nyírni. Igen, szó szerint idéztem. Nati és én pedig hétrét görnyedtünk a nevetéstől a sátram nézve. Minél akaratosabban védtem a gyerekkori sátramot, (vagy inkább annak roncsait), annál nevetségesebb volt az egész. A fiúk néha meg-megálltak a tevékenységükben és rajtunk vagy velünk nevettek, esetleg furcsán néztek, ha már a röhögés egy pszichopata pontját elértük.

A lényeg viszont az, hogy jól elvultunk. Internet, tv vagy másféle elektronikai eszköz nélkül. Hát igen, így is lehet. A legtöbb tinédzser most valószínűleg otthon ül és a telefonját nézi vagy csetel a haverjaival, ahelyett, hogy a seggét felemelve kimenne a házból, és személyesen találkozna és beszélgetne velük. Nem mondom, hogy az előbbi rossz, de... De igen, mondom, otthon ülni nyáron, ahelyett, hogy valami mást csinálnál, rossz. De ha valaki mégis inkább ezt választja, oké. Megnyugtatom, hogy valószínűleg nincs egyedül.

Mi mindenesetre mást választottuk, és örülök ennek.

Vacsora közben beszélgettünk és röhögcséltünk, majd jött az első gond.

-Pisilnem kell – húzta el a száját Nati az üres fél literes limonádés poharába nézve.

-Guggolj le valahol! – legyintett Pali és látszólag ő ezt így le is rendezte, mert hátat fordítva nekünk kicsit arrébb ment, és a sliccét lehúzza pisilni kezdett.

-Oké, ez undorító! – fordultam el kínosan röhögve, majd eltakartam az arcomat.

-Jó, nektek fiúknak könnyű! – toporzékolt Nati. – De nekünk nem. És amennyiben szándékozok utódot szülni, nem guggolok le a földre abban a tudatban, hogy bármiféle fertőzést hordozó kullancs odamászhat, ahova nem kéne.

-Akkor pisilj Lina sátrába, annak már úgyis mindegy... - nevetett fel Andris.

-Hé, hagyd a sátram! Az egy remek sátor! – ismételtettem.

-Majd meglátjuk alváshoz mennyire lesz remek – macskakörmözött a levegőbe Andris.

-Meg bizony! – makacszkodtam, majd Nati felé fordultam, mert az ő problémája még nem oldódott meg és igazság szerint nekem is ki kellett mennem.

-Hoztam bilit – mutatta fel az említett tárgyat Todi, mire valamennyien megálltunk abban, amit éppen csináltunk, és lefagyva az említett tárgyat néztük.

-Ember, ez rohadt kínos, minek hordozol magaddal bilit? – túrt a hajába Pali.

-Gondoltam, jobb, ha van nálunk valami ilyesmi – rántotta meg a vállát.

-Haver... Ha van lúzerség mérce... Te ebben a pillanatban bőven megütötted – szekálta Andris is.

-Köszi, Todi, édi vagy! Ne is foglalkozz velük, csak irigyek, mert nekik ilyen soha nem jutott volna eszükbe, és nem tudtak segíteni – vette el tőle Nati a bilit. Néhányan tehát felfogták, vagy így vagy úgy, hogy a társaságunk egyik tagja hozott magával egy bilit. Én viszont még mindig csak meredten bámultam magam elé és azon töprengtem, az egyik legjobb barátom most tényleg hozott egy bilit magával az erdőbe? Igen, hozott... És ezen senki nem akadt fenn egy percnél tovább... Nos... Szokták mondani, hogy a barátsághoz két hülye kell. Jelentem alássan, nálunk négy van. És igen, a negyedik a bili, nem én.

Csak vicceltem.

Besötétedett, az óra pedig lassan negyed egyet mutatott, úgyhogy ideje volt aludni.

A sátramba befeküdve kibámultam a tetején tátongó lyukon, ahol a rengeteg szúnyog előszeretettel repkedett be. A csillagokat nézve visszaidéztem a homályos emlékképeimet arról, amikor apuval néha a kertben sátoroztunk. Ezzel persze a szomszédok idegeire mentünk, mert általában hangosan és sokat nevtünk. Emlékszem, hogy ez volt a mi apa-lánya esténk. Minden évben ugyanazon a napon tartottuk. Anyu ebbe nem is szólt bele, ő addig bent tévézett, és néha kihozott nekünk valami innivalót, esetleg rágcsát. Ezek az esték mind pontosan ugyanúgy zajlottak: Eltökéltem kimegyünk. Felállítjuk a sátrat. Kifekszünk a fűre, és tűrve a szúnyogcsípéseket a végtelen eget bámuljuk. Hullócsillagokat keresünk. Versenyt csinálunk abból, ki talált többet. Befekszünk aludni, de végül csak beszélgetésbe torkollik az egész. Végül pedig gyáván visszavonulunk a házba a szúnyogok elől. De ilyenkor persze sosem mentünk vissza a saját szobánkba. Dehogy. A nappali szőnyegen hanyatt fekvé elaludtunk. Emlékszem, hogy a hagyományokhoz akaratlanul is hozzátartozta apa azt a néhány percet, amit az anekdotájára szánt. A végén már vele együtt mondogattam én is. Mindig ugyanazok a sorok.

„Tudod, Lina, nekem két biztos pont van az életemben: te és az égbolt. Akárhol is legyél éppen, ha félsz, nézz fel az égre és tudd, hogy ugyanabban a pillanatban én is éppen ezt teszem. Ugyanazt az égboltot nézzük. Mert az ég velünk lesz. Tél van vagy nyár, este vagy reggel, itt vagy-e vagy máshol. Nem számít, ő mindig, mindig ugyanott marad, ugyanúgy. Veled és velem.”

Soha nem tulajdonítottam nagyobb jelentőséget annak, hogy apa anyut nem sorolta a biztos pontjai közé. Ezt elfogadtam.

Magamban apu szövegét mormolgattam, mint egy imát, miközben az eget néztem és összeszorítva a kezemet reméltem, hogy tényleg igaz, amit mond, és ő is ezt teszi éppen. Annyira erősen koncentráltam, hogy ijedtemben kis híján kiugrottam a sátorból, mikor üzenetem jött.

De hát itt nincs is térerő!

Egyetlenegy kocka térerő volt, de amint feloldottam a telefonomat, az is elveszett. Megjött az üzenet, utána pedig, mint aki jól végezte dolgát, a térerő lelépett. Az üzenetet megnyitva eltátottam a számát, és a szívem hatalmasat dobban.

Apu írt. Mégpedig ezt:

Ő mindig, mindig ugyanott marad, ugyanúgy. Veled és velem.

Ez a szövegének utolsó sora. Fogalmam sincs, apu hogyan érezte meg. De nem számított. A lényeg, hogy tényleg megcsinálta. Velem együtt nézte az eget.

Éppen a boldogság mámorában úsztam, mikor hirtelen valaki ráesett a sátramra, ami nem bírta tovább, feladta, és összedőlve rám zuhant a rajta lévő emberrel együtt. Sikítva ütni-vern

-Lina, nyugi! Én vagyok csak, Todi! Hallod! Áú, Lina! – hallottam meg a barátom hangját.

-Todi? Te meg mégis, hogy a mérges manóba zuhantál rá a sátramra? Összerogyott, miattad tönkrement! – szidtam le.

-Annak már úgyis mindegy – legyintett. – Amúgy meg csak kimentem, mert hívott a természet és mikor visszajöttem, nem vettem észre a sátrat. Most pedig itt vagyunk. Sajnálom, megtérítem a károkat, addig pedig fel tudok ajánlani szeletelt almát – vigyorgott rám bűnbánóan.

-Nem számít. Nincs mit megtéríteni. A hajgumim többet ér, mint ez a sátor – legyintettem. – Csak azt nem tudom, hol fogok aludni.

-Gyere hozzánk! Elférsz, és így legalább nem érzem olyan kínosnak, hogy miattam kell hajléktalankodnod.

Hálásan elmosolyodtam, majd kimászva a roncsokból a sátruk felé vettem az irányt. Mikor bemásztam, Pali hirtelen leoltotta a kislámpát.

-Ó, miattam aztán igazán nem kell! – folytattam vissza a mosolyomat. Jézusom, Pali kislámpánál alszik!

-Ez... ez csak... Ez nem az, aminek látszik! Todié! – mutatott gyorsan a barátjára, aki hűledezve nézett vissza rá.

-Ne ége

-Jó, felfogtam, mindketten nagy, érett fiúk vagytok. Kislámpával vagy anélkül, de aludhatnánk végre? Fáradt vagyok – nyafogtam, mire a fiúk a vállukat megrántva lefeküdtek a két oldalra, és aludni kezdtünk. Végre egy fedett és kényelmes sátorban feküdtem. Minden rendben volt egészen addig, amíg... amíg Pali és Todi el nem kezdtek horkolni. Mindketten fákat rengetően hangos horkolásba kezdtek. A szemem kipattant, és dühösen bámultam a két fiúra.

-Pali – lökdöstem oldalba, de ezzel csak azt értem el, hogy egy hatalmasat horkantva a másik oldalára fordult.

-Todi! – próbálkoztam és a fiú vékony, nyeszlett testét kezdtem bökdösni. Egy pillanatra abbahagyta a horkolást és már azt reméltem, végre felébredt, de nem...

-Cékla! Uborka! – kiáltotta torkaszakadtából. Remek. Nem csak horkolnak, hanem üvöltöznek is. Szuper!

Sóhajtván kimásztam a sátorból, és elindultam Natihoz.

-Hé, Nati? Ébren vagy? Nati!!! – bemásztam a sátorba, és addig lökdöstem a barátnőmet, amíg fel nem ébredt.

-Mi van már megint? Most meg te jössz? – dörzsölte álmosan a szemét a barátnőm. A szemöldökömet összeráncolva azon gondolkodtam, mire értheti azt, hogy „már megint”, de aztán feladtam az agyalást.

-Alszol? – kérdeztem, de amint Nati hunyorítva rám meredt, rájöttem, hogy ez hülye kérdés volt, így a fejemet megrázva folytattam. - Alhatok itt?

-Miért?

-Hosszú.

-Jó, gyere!

Megköszönve befeküdtem a barátnőm mellé, és lehunytam a szemem. Borzasztóan fáradt voltam. Már lehetett vagy három óra, így villámgyorsan elaludtam.

Valamikor hajnali négy körül arra ébredtem, hogy Nati félig rajtam fekvén szét az egyszemélyes sátorban.

Amikor nálunk aludt is mindig ez volt. Mert eredetileg, ugye, ő mellettem aludt egy matracra, de mire elaludtunk, valahogyan mindig egymás mellé varázsolódtunk. Ilyenkor sokszor volt, hogy Nati rajtam feküdt, mert éjjel rengeteget forgolódott. Csakhogy, mikor erre ébredtem, egyszerűen csak felmásztam az ágyamra, vagy éppen le a matracra, attól függően, melyik volt üres. Most viszont túrnöm kellett, hogy a barátnőm összenyom.

Lehunytam a szemem, de nem sikerült elaludnom, úgy, hogy egy talpaltnyi helyem sem maradt. Kimásztam alóla és a sátorból kilépve hangosan felsóhajtottam.

A sátram felé néztem, de semmi esélyt nem láttam arra, hogy azt valaha használni tudjam majd. Szorosan behunytam a szemem és Andris sátra felé fordultam. Az ajkamba harapva odasétáltam, de az ajtaja előtt megálltam, és azon vacilláltam, megéri-e nekem belekevernem magam egy kínos pillanatba, ahelyett, hogy Nati mellett nyomorogjak. Rájöttem, hogy nem, és visszafordulva már éppen visszamentem volna, amikor meghalottam, hogy mögöttem fölhúzódik a cipzár.

-Lina? – csodálkozott Andris.

-Végigjártam az összes sátrat, de...

-Ne is mondd, Nati kitúr, a srácok meg horkolnak.

-Már jártál Natinál? Ó, akkor rólad beszélt! De miért?

-A sátram rosszul van „tájolva” – mutatott a horkoló fiúk sátrára, ami közvetlen mellette volt. Nem is kérdeztem többet, mindent értettem. Elmeséltem neki az én *lakhelyem* esetét, mire megértően beengedett. Azt mondta, azért vett észre, mert éppen a horkoló fiúkat akarta felébreszteni. Mondtam neki, hogy igazán fölösleges ezzel fáradoznia, mert úgysem fog neki sikerülni. Ezen jól nevettünk, majd befeküdtünk a sátrába. Háton fekvén a *zenekart* hallgattuk. Aztán a fáradtság és a helyzet lehetetlensége miatt egymásra nézve kitört belőlünk a nevetés. A hasamat fogva röhögtem, Andris pedig fulladozva a fejét fogta.

-Hagyd abba! – röhögtem tovább.

-Nem bírom! – felelte, miközben bugyborékolva folyamatosan előtört belőle a röhögés.

-Cékla! – ordított fel Todi, mi pedig még hangosabban kezdtünk nevetni.

Mikor már kifulladtunk, a könnyeinket törölgetve sóhajtottunk egyet, és csendben hallgattuk tovább az ordibálást és a horkolást. Andris felé fordulva rámosolyogtam, majd lehunytam a szemem. Élveztem, hogy elférek, a horkolás pedig nem a fülem mellől szól. Todi ordítását persze nem tudtam teljesen ignorálni, de ez a legkevesebb. Már így is hajnali 5 volt. Kint már nem volt olyan sötét, és hamarosan a

Hold karon ragadva a sötétséget végleg arrébb áll, átadva a helyét a Napnak és az országot beragyogó, simogató sugaraknak. Az álom aláfestő zenéje már elindult, és a Let it be hangosan tombolva elnyomta a fiúk horkolását. Kisvártatva pedig az első álmokképek is beúsztak. A szervezetem végre lenyugodott, a légzésem egyenletes lett. A fáradtság győzedelmeskedett a hangzavar felett. Már szinte teljesen belemerültem volna az álmok tengerébe, amikor is megéreztem, hogy valaki, gondolom anyu, gyengéden végighúzza ujjait az arcomon. Belesimultam az érintésbe és közelebb húzódtam a kezéhez. Ahogy azonban közelebb húzódtam, megéreztem a kemény talajt a vállam alatt és szépen lassan rájöttem, hogy nem otthon vagyok. Hanem egy sátorban. De nem a sajátomban, hanem valaki máséban. Kéiben is? Andris! Andris sátrában vagyok! Akkor tehát anyu nem lehet itt. De ha nem ő simogat éppen és Andris sátrában fekszem akkor...

A Beatles srácok olyan gyorsan hagyták abba a Let it be refrénjét, hogy a helyébe kúszó horkolás sértette a fületem. Minden álom kirepült belőlem és szépen lassan a szememet is kinyitottam.

-Jó reggelt! – mosolygott rám Andris alig három centiméter távolságból. Ellazultam és fáradtan visszamosolyogtam.

-Már reggel van? Még csak most aludtam el – nyújtózkodtam. Egészen addig fészkelődtem, míg végül már a fiú oldalának simulva feküdtem a sátorban.

-Fáradt vagy, Lin? – kérdezte kedvesen a karomat simogatva.

-Igen, nagyon – sóhajtottam, majd egy kicsit elhúzódtam tőle, hogy a szemébe tudjak nézni.

-Mi az? – mosolygott rám.

-Szeretlek – feleltem, mire a mosolya még szélesebbre húzódott.

-Én is téged! – suttogetta a számra, majd lágyan megcsókolt.

Abban a pillanatban pedig, hogy összeért a szánk, a szemem kipattan, és felültem a sátorban. Felébredtem.

Június 26. (csütörtök)

A fénybe borult sátorban magam mellé néztem, de Andris már nem volt ott. Hallottam, ahogyan kint beszélgetnek és a telefonom képernyőjére nézve rájöttem, hogy már fél tizenegy van. Ez csak egy álom volt. Az egész. A simogatás, a vallomás, a csók. Mindez csupán egy álmatlan éjszaka utáni elmezavar szüleménye volt. Nem történt semmi. Meglepett, hogy valahol nagyon, nagyon mélyen csalódott voltam, amiért ez nem történt meg. De a felszínen inkább örömet és büszkeséget éreztem. Nati ugyanis folyton azzal tölte a fejemet, hogy ha Andrissal véletlenül összezárva kéne töltenünk az éjszakát, az biztosan tizennyolc karikás jelenettel végződne. Én pedig váltig állítottam, hogy dehogy is! És lám! Tényleg bejött! Össze voltunk zárva és hisztérikus nevetésen kívül nem sok minden történt velünk. Ez ismét egy érdekes csalódottságot ébresztett bennem, de elnyomtam magamban. Jó mélyre elástam és valahol legbelül a lelkem egy poros zugában félúton az „akarok egy pónit” és az „apu miért nem lakik velünk?” -nél felraktam egy polcra, majd kulcsra zártam a szobát, hogy soha, még csak véletlenül se jusson eszembe.

Ezt a lelki „szobát” együtt alakítottam a pszichológusommal. Ugyanis mikor anyu és apu elváltak, bár irtó pici voltam ehhez, mégis a depresszió jelei jelentkeztek rajtam. Anyu nagyon aggódott, ezért elvitt egy pszichológushoz, akivel utána hetente kétszer is találkoztam. Házhoz jött, mert azt mondják, a kicsi gyerekek ismerős környezetben könnyebben megnyílnak. Anyu azt mondta, hogy olyan hamar és olyan gyorsan hadarva mondtam el a gondjaimat, hogy az orvosnak meg kellett ismételtetnie velem, mert lemaradt a jegyzetelésben.

Az ember azt gondolná, egy hét éves gyerekek azon kívül, hogy nem kapja meg az áhított mackóját, nem sok gondja lehet. Hát, én erre rácsófoltam. Ugyanis, mikor 6-7 éves voltam, a családom szörnyű

időket élt át. A keresztszüleim nagyon csúnyán váltak el megcsalás miatt. A nagymamám, akihez nagyon közel álltam, a titkaimat őrizve meghalt. A másik ágon lévő nagyszüleim közül a nagypapám sztrókot kapott és tolószékbe került. Aztán nem volt elég az, hogy egy hét éves gyerek napi szinten kórházba, temetőbe és válóperekre jár, mindennek a tetejébe anyu és apu is bejelentették, hogy elválnak. Akkoriban nagyon rágtam anyuék fülét, hogy jó lenne egy kistestvér, így mikor apa elment, nem csak annak a reményét veszítettem el, hogy egy rendes családban nőjek fel, még az édestestvér is ugrott. Hiába mondják családoknak, hogy a válást leginkább a gyerekek sínylik meg, senki nem hiszi el egészen addig, amíg vele is meg nem történik. De mire akkor rájönnek erre... Már sajnos késő. Anyu szerencsére még időben észrevette, hogy ez az időszak nekem nagyon fáj, de ha valakinek elfoglaltak a szülei és a gyerek depresszióba esik, már csak azt veszik észre, hogy a gyerek a híd szélén áll, elrugaszkodik a talajtól és zuhanni kezd.

A pszichológussal tehát ezeknek kialakítottunk nagyon mélyen bennem egy szobát, amit kulcsra lehet zárni. Olyan, mintha egy kapcsolóval átkapcsolnám magam szomorkodóbból reménykedőbe. Azóta is használom azt a zugot ilyesfajta borzalmak elrejtésére. Ilyenkor ugyanis nem csak magam elől rejttem el ezeket, hanem a világ elől is. Mint mikor filtereket húzol a képre. Velem is ez történik. Valójában mindenkivel.

Mikor társaságban vagyunk és valaki piszkosul megbánt, akkor sem szomorkodhatunk. Így magunkra húzunk egy filtert, agyonmatricázzuk az életünket, mindent kétszer megforgatunk az édes, mézes cukormázban, ezután pedig, egy hatalmas műmosollyal az arcunkon, tovább cseverészünk. Mintha mi sem történt volna. Mintha éppen nem a szívünk szakadna meg.

Magam elé bámulva hagytam egy kicsit, hogy a rossz emlékek átsuhanjanak a testemen. Megint ott voltam. A temetésen gyászoltam a nagymamámat. A kórházban szorongattam a nagypapám kezét. Néma csendben ültem a bíróságon, és a világ egyik legrondábban lefolyó válóperét hallgattam. Aztán pedig ott voltam fent a lépcsőforduló tetején. Összekuporodtam és anyuék veszekedését hallgattam. Emlékszem, nagyon vártam, hogy végre vége legyen a civakodásuknak, megöleljék egymást, bocsánatot kérjenek a másiktól, és leüljünk enni. Csak hogy aznap nem volt vacsora. Mert nem ölelték meg egymást, nem kértek bocsánatot a másiktól és nem hagyták abba a veszekedést. Hanem addig kiabáltak és toporzékoltak, amíg végül anyu visítva felkiáltott.

-El akarok válni!

Ekkor megfagyott a levegő. A házban néma csend lett. Csak anyu szipogását lehetett hallani. Pattanásig feszültek az idegek. Vártuk, hogy anyu bejelentse, csak viccelt. Mi nevetünk, aztán pedig leülünk enni. De nem mondott semmit. Nem viccnek szánta. Apu nem kiabált tovább, bennem pedig megállt az ütő, és elhülten néztem magam elé. Lejebb csúsztam egy-két fokot, így a plafon alatt pont beláttam rájuk. Aput sem azelőtt, sem azután nem láttam még olyan ijedtnak, mint akkor. Könnyörgően nézett anyura, aki a könnyfátyol mögül fürkészte apu arcát, majd nagyot sóhajtván megrázta a fejét és lerogyott a kanapéra, mintha a lábai már nem bírták volna elfáradt testét.

-Ez így senkinek nem jó! El akarok válni – ismételte meg sokkal halkabban és higgadtabban anyu. Emlékszem, hogy apu leült anyu mellé, és könnyögött neki, hogy gondolja meg. Hogy bocsásson meg. Hogy ne tegye ezt. De anyu kirántotta a kezét apu hatalmas tenyerei közül és szépen lassan lehúzta róla a gyűrűjét, majd apa kezébe nyomta. Felállva még halkán suttogott valamit apunak, amit sajnos nem hallottam, de aput annyira szíven szúrta, hogy tehetetlenül hátradőlt a kanapén. Anyu bevonult a hálóba, apu pedig pár perc után fogta a kabátját és kiment a házból.

Az az este beleégett az agyamba. A kiabálás minden mondatára emlékszem. A rakott kel égett szagára, ami azután még napokig belengte a házat. Anyu soha többé nem csinált rakott kelt, és azt az egyet sem volt hajlandó kivenni a sütőből, másnap azzal együtt szállították el. Egy részem akkor letört és örökre ottmaradt a lépcsőfordulóban, az égett szagot beszívva, könnyáztatta arccal.

Dühösen letöröltem az emlékek miatt előbuggyanó könnyeimet, majd visszatuszkoltam mindent abba a sötét szobába, és három kulcsra zártam.

Megráztam a fejemet, hogy kitisztuljon és mélyen beszívtam a levegőt, majd kiléptem a sátorból.

